

Proloog

Pijn... Alles doet pijn.

Ik probeer mijn ogen te openen, maar mijn oogleden voelen loodzwaar. Mijn mond is kurkdroog; mijn tong kleeft aan mijn gehemelte en wanneer ik slik, proef ik een metaalachtige smaak. Alles om me heen is wazig, ik ben nog half in slaap – mijn lichaam is wakker, maar mijn hoofd niet.

Voorzichtig rol ik op mijn rug en voel meteen de pijscheuten die door mijn lichaam schieten. Een traan ontsnapt uit mijn ooghoek.

Waar ben ik?

Thuis kan het niet zijn, want daar is het nooit stil. Zelfs als iedereen slaapt, hoor je altijd iets: een plank die kraakt, een windvlaag langs de kozijnen, een zacht tikje van iets wat beweegt in de wind. Hier hoor ik alleen mijn eigen adem, en zelfs die klinkt vreemd, alsof hij van heel ver weg komt.

Nogmaals probeer ik mijn ogen te openen, maar sluit ze snel weer. Het is donker. Niet het gewone donker van de nacht, waarin je nog vage contouren kunt onderscheiden. Nee, het is zo donker, dat ik helemaal niets zie, behalve een diepe, zwarte duisternis. Ik knipper nog eens, hoop dat mijn ogen toch wat

scherpstellen, maar hoe meer ik mijn best doe, hoe erger de bonkende hoofdpijn lijkt te worden.

Mijn hand zoekt steun. Mijn vingers vinden stof en daaronder iets wat nauwelijks meegeeft. Zodra ik me probeer op te drukken, hap ik naar adem door een nieuwe steek die door mijn borstkas schiet.

Meteen laat ik me weer zakken, mijn ogen dichtgeknepen. Ik kan niet anders dan stilliggen en wachten tot de pijn wegzakt, met mijn kaken op elkaar om het geluid in te slikken dat met iedere ademteug omhoog wil komen. Waarom herinner ik me niets? Een gezicht. Een stem. Een plek. Wat dan ook... Maar mijn hoofd bonkt te hard en alles blijft een waas. Flarden komen boven en glippen meteen weer weg.

Kou. Verdriet. Pijn. En een enorme leegte...

Ik adem voorzichtig in en probeer mezelf tot rust te dwingen. Paniek helpt niet, maar het kost me bijna al mijn kracht om kalm te blijven.

Waar ben ik?

En hoe kom ik hier?

Dan hoor ik het.

Heel zacht, ergens in de verte. Gedempte voetstappen die langzaam dichterbij komen. Daarna een doffe tik, alsof er iets wordt neergezet.

Ik houd mijn adem in en knijp mijn ogen nog steviger dicht.

Als dit een nachtmerrie is, laat me dan nu wakker worden.

Maar ik ben wakker.

Dit is geen nachtmerrie.

Dit is de verschrikkelijke werkelijkheid.

En dan klinkt er, duidelijk en veel te dichtbij, een klik. Een sleutel die ergens in een slot gestoken wordt.

BELANGRIJKE GETUIGE MELDT ZICH IN ZAAK STERRENBURG

Elzenhout, 22 augustus 2025

Vijftien jaar na de verdwijning van de destijds vijftienjarige Vlinder Sterrenberg heeft zich een belangrijke getuige gemeld bij de politie. Het gaat om Joshua Zeldenrust, buurjongen, familievriend en ook degene met wie Vlinder ten tijde van haar verdwijning een relatie had.

De politie bevestigt dat hij recent een uitgebreide verklaring heeft afgelegd, maar wil geen details vrijgeven.

De melding komt zes weken na de beladen herdenking op 10 juli, waar de heer Zeldenrust na vijftien jaar afwezigheid ineens terugkeerde in zijn geboortedorp. Dit maakte veel emoties los bij de familie en had als gevolg dat Wolf Sterrenberg (de broer van Vlinder) de heer Zeldenrust aanviel, waarbij de herdenksteen voor Vlinder onherstelbaar beschadigd raakte.

Maar dat was niet het enige opvallende aan die avond. Vlinders broer Mees gaf publiekelijk toe jarenlang informatie te hebben verzwegen. Kort na de herdenkingsbijeenkomst werd hij opgenomen in het ziekenhuis, waardoor een formeel verhoor niet mogelijk was. Inmiddels zijn de gesprekken hervat en worden de verklaringen van Joshua Zeldenrust en de familie Sterrenberg zorgvuldig onderzocht.

De zaak Sterrenberg geldt officieel nog altijd als vermissing. Het lichaam van Vlinder Sterrenberg is nooit gevonden en er zijn nooit aanwijzingen geweest die ergens toe geleid hebben.

De politie benadrukt terughoudendheid en roept op niet te speculeren. Tegelijkertijd bevestigt zij dat de verklaring van Zeldenrust wordt gezien als een ‘essentiële ontwikkeling’ in een zaak die het dorp én het land al vijftien jaar bezighoudt.

COLD CASE STERRENBURG HEROPEND: FAMILIE OPNIEUW IN BEELD

Elzenhout, 29 augustus 2025

De politie heeft bevestigd dat de zaak rond de verdwijning van Vlinder Sterrenberg officieel is heropend. Nieuwe informatie heeft ertoe geleid dat het onderzoek, dat jarenlang als cold case werd beschouwd, opnieuw is opgestart.

In de afgelopen weken zijn meerdere directe familieleden opnieuw benaderd door de politie. Broers Mees en Wolf en vader Florian werden meerdere keren gezien bij het politiebureau. Moeder Josephine en zus Phileine zijn tot nu toe niet opgeroepen.

Aanleiding voor de heropening is de verklaring van Joshua Zeldenrust, die tegenover de politie heeft toegegeven jarenlang cruciale details te hebben verzwegen. Wat hij precies heeft verklaard, blijft onduidelijk. De politie wil alleen kwijt dat zijn verklaring ‘van groot belang’ is voor het onderzoek.

De bekentenis van Mees Sterrenberg tijdens de herdenking op 10 juli jl. wordt eveneens meegenomen. De politie benadrukt dat er geen aanhoudingen zijn verricht en dat er geen sprake is van een verdachte.

‘DOORBRAAK’ IN ZAAK STERRENBURG? OM STELT: VLINDER WAARSCHIJNLIJK OVERLEDEN

Elzenhout, 3 september 2025

Na vijftien jaar onzekerheid lijkt er eindelijk duidelijkheid te zijn gekomen in een van de meest besproken vermissingszaken van het land. Op basis van nieuwe informatie heeft het Openbaar Ministerie geconcludeerd dat Vlinder Sterrenberg vermoedelijk is overleden in de nacht van haar verdwijning.

De conclusie volgt op de verklaring van Joshua Zeldenrust, destijds haar vriendje, die aangaf het lichaam van Vlinder die nacht in het water bij de oude brug in het bosgebied grenzend aan de Oude Boschlaan te hebben gezien. Zeldenrust vertrok kort na Vlinders verdwijning uit het dorp en keerde pas dit jaar terug, exact op de dag van de herdenking. Zijn alibi is toentertijd uiteraard gecheckt, en hij werd niet als verdachte aangemerkt.

Toch roept de nieuwe verklaring vragen op. Het lichaam van Vlinder Sterrenberg is nooit gevonden en er zijn geen onafhankelijke getuigen die het verhaal van Zeldenrust bevestigen. Forensisch bewijs ontbreekt.

Opvallend is de hernieuwde aandacht voor de nauwe band tussen de heer Zeldenrust en Phileine Sterrenberg, de jongere zus van Vlinder. De twee werden de afgelopen weken meerdere malen samen gezien. Phileine was niet bereikbaar voor commentaar.

De familie Sterrenberg laat in een korte verklaring weten voorlopig geen vragen van de pers te beantwoorden.

EEN MAAND NA DE VERKLARING: VEEL VRAGEN, WEINIG ANTWOORDEN

Elzenhout, 22 september 2025

Ruim een maand na de verklaring van Joshua Zeldenrust blijft de zaak rond Vlinder Sterrenberg omgeven door onzekerheid. Ondanks de conclusie van het Openbaar Ministerie is er nog altijd geen lichaam, geen forensisch bewijs en geen onafhankelijke bevestiging van wat er die nacht is gebeurd.

De impact op de familie is groot. In besloten kring nam de familie afgelopen zaterdag tijdens een herdenkingsbijeenkomst afscheid van Vlinder. Een kist met een aantal persoonlijke herinneringen aan Vlinder is begraven op de plaatselijke begraafplaats van Elzenhout.

‘Na al die jaren onzekerheid is het tijd om realistisch te zijn. We hebben geen hoop meer om ons aan vast te houden. Alleen maar herinneringen aan onze bijzondere zus en dochter,’ verklaarde broer Wolf Sterrenberg.

Ondertussen is ook Phileine Sterrenberg, de zus die in juli de herdenking organiseerde en de zaak opnieuw onder de aandacht bracht, uit beeld verdwenen. Kort na de bekendmaking over Vlinders vermoedelijke dood verliet zij het ouderlijk huis. Haar verblijfplaats is onbekend.

De politie benadrukt dat er geen aanwijzingen zijn voor een misdrijf in haar verdwijning en spreekt van een vrijwillig vertrek. Toch wordt haar afwezigheid door velen gezien als een nieuw, pijnlijk hoofdstuk in een zaak die de familie al zoveel gekost heeft.

Zeldenrust zelf heeft zich inmiddels teruggetrokken uit de publiciteit. Vanmorgen raakte hij zichtbaar geëmotioneerd toen een journalist suggereerde dat hij ‘van de ene naar de andere zus’ zou zijn gegaan en vroeg wat Phileine ervan vond dat hij betrokken zou zijn bij Vlinders dood. Het incident leidde tot een korte, maar intense woordenwisseling.

Bij de familie zijn opnieuw persoonlijke bezittingen veiliggesteld voor onderzoek, waaronder documentatie die broer Wolf in de loop der jaren heeft verzameld, en Vlinders fiets.

In een televisie-uitzending over cold cases werd deze week opnieuw aandacht besteed aan de zaak. De politie riep daarin getuigen dringend op zich te melden. ‘Iemand weet de waarheid,’ zegt Wolf Sterrenberg, die de rol als woordvoerder voor de familie weer op zich genomen lijkt te hebben. ‘Iemand weet wat er die avond met Vlinder is gebeurd. Als we Josh’ verklaring moeten geloven, is het onmogelijk dat Vlinder daar levend weggekomen is. Iemand moet haar lichaam daar weggehaald hebben, het beekje is te ondiep om een lichaam te

laten wegdrijven. Iemand heeft geprobeerd ons op het verkeerde been te zetten. Laten we hopen dat deze doorbraak ervoor zorgt dat we dit eindelijk af kunnen sluiten.'

Vooralsnog zijn er geen bruikbare tips binnengekomen. De zaak-Sterrenberg blijft daarmee, vijftien jaar later, nog altijd een mysterie.

1

Phileine

22 september 2025

Er was een tijd dat geen enkele dag specialer was dan deze. Mijn dag.

‘Phileine-dag’, zoals Vlinder hem altijd noemde. De enige dag in het jaar die helemaal om mij draaide. En geloof me, dat is nogal bijzonder in een gezin met vier kinderen.

Elke eerste dag van het jaar schreven Vlinder en ik alle verjaardagen van ons gezin op een nieuwe kalender. Vanaf dat moment begon het aftellen, en jemig, wat duurde dat altijd lang. Van iedereen in ons gezin kwam die van mij als allerlaatste. Pas na de zomervakantie, alsof het universum me een lesje geduld probeerde te leren.

Niet dat dat werkte. Ik telde de dagen af. Maanden van tevoren hield ik de kalender nauwlettend in de gaten, weken van tevoren liet ik mijn cadeauwensen niet zo subtiel vallen. En als het eindelijk zover was, bleef ik de nacht ervoor zo lang mogelijk wakker, omdat ik wist dat Wolf stipt om twaalf uur mijn kamer binnen zou sluipen. Hij wilde zoals altijd de eerste zijn. Niet alleen met feliciteren trouwens, Wolf maakte van

alles een wedstrijd. Tot frustratie van mam, die zich ieder jaar weer rot schrok als hij midden in de nacht hun slaapkamer binnenstormde om haar luidkeels toe te zingen.

Overigens maakte ik me de avond voor mijn verjaardag altijd zó druk dat ik twaalf uur vaak niet eens haalde en mam Wolf verbood me wakker te maken. Tot mijn frustratie moest ik de volgende ochtend altijd aanhoren hoe schattig ik lag te slapen. Waarop ik dan weer beweerde dat ik deed alsof. Net zoals in de ochtend, wanneer ik vanuit mijn bed luisterde hoe ze beneden fluisterend bezig waren met slingers en cadeautjes. Of wanneer ze mijn kamer binnenslopen: Vlinder die mijn haar uit mijn gezicht streek en me zachtjes wakker probeerde te maken, terwijl Wolf tot haar frustratie altijd keihard en ontzettend vals begon te zingen. Mees presteerde het altijd om er een vunzige versie van te maken.

Vlinder en ik bakten altijd taarten voor verjaardagen. Voor iedereen die er een wilde. Niet dat we er goed in waren. Ze waren altijd te groot, te zoet en we maakten altijd een enorme rommel in de keuken. Eén keer gooide ik voor de grap hagelslag door het beslag. Vlinder vond het vreselijk, werd boos en wilde opnieuw beginnen. Josh niet. Die vond de taart zo fantastisch dat hij er daarna ieder jaar om vroeg.

Ik herinner me mijn verjaardagen als dagen vol liefde en gezelligheid. Vol taart, knuffels, ballonnen en gelach. Dagen waarop stevast werd opgemerkt dat ik weer gegroeid was, waarna er trots een nieuw streepje op het deurkozijn in de woonkamer verscheen.

Het waren de gelukkigste dagen van mijn leven...

Een groter contrast met vandaag bestaat niet.

Ik dacht dat mijn verjaardagen hun magie waren verloren toen Vlinder verdween en ze ineens veel minder leuk werden,

omdat niemands hoofd ernaar leek te staan. Langzaam begon ik er zelf ook minder om te geven. Ik schreef de datum niet meer op kalenders en op den duur was ik niet eens meer teleurgesteld als het niet echt gevierd werd. Maar dit jaar is het me door alles wat er gebeurd is volledig ontschoten. Ik weet welke dag het is omdat ik dat vanmorgen zag op de scheurkalender van de bed and breakfast waar ik vannacht geslapen heb.

22 september 2025.

Ik ben drieëntwintig geworden vandaag.

Geen slingers.

Geen ballonnen.

Geen taart.

Geen knuffels.

In plaats daarvan zit ik op een barkruk in een bar die zijn beste tijd gehad heeft, met een glas lauwe cola voor me en een bord eten dat rechtstreeks uit de magnetron lijkt te komen.

Ik strijk met mijn duim langs de rand van het glas en voel een onverwachte brok in mijn keel. Wanneer vergat ik hoeveel mijn verjaardag ooit voor me betekende? Misschien werkt het hetzelfde als met mijn herinneringen aan Vlinder. Dat juist de dingen waarvan je denkt dat je ze nooit zult vergeten, als eerste verdwijnen.

Ik prik een bleke wortel aan mijn vork en kijk naar de televisie boven de bar. Een nieuwslezeres praat met een stem die alles hetzelfde laat klinken, of het nu over politiek, files of oorlogen in verre landen gaat. Ik probeer mijn aandacht bij mijn bord te houden, neem een hap die nergens naar smaakt en spoel hem weg met de cola.

En dan hoor ik ineens die naam.

Mijn hand verstijft om het glas. Mijn adem hapert, zo subtiel dat niemand het merkt, behalve ik.

Op het beeldscherm verschijnt een foto van Vlinder. De foto uit het fotoboek van haar verjaardag dat Josh me gaf. Een foto die in een paar dagen zo'n andere lading heeft gekregen door de dingen die ik heb ontdekt. En juist die details vallen me nu nog steeds op. Haar ogen die niet meelachen, het gouden armbandje om haar pols, de jurk waar ze later ruzie om kreeg. Ik knijp mijn lippen op elkaar in een poging niet te gaan huilen, al kost het me heel veel moeite. Al helemaal als ik de tekst eronder zie.

Familie neemt afscheid van verdwenen Vlinder Sterrenberg. 'Er is geen hoop meer.'

Ik voel mijn lichaam verkrampen, alsof het zich voorbereidt op een nieuwe klap. De nieuwslezeres praat door met haar monotone stem. Over het onderzoek. Over de nieuwe verklaringen. Over een waarheid die wordt aangenomen omdat niemand het tegendeel kan bewijzen.

Het beeld schakelt verder naar het huis van mijn ouders, waar ik tot ongeveer een maand geleden nooit langer dan een paar dagen weg was geweest. Dan komt Wolf ineens in beeld, met donkere wallen en hangende schouders. Hij vertelt over de pijn van het verliezen van hoop, een gevoel dat ik maar al te goed herken. Zijn stem klinkt kwetsbaar, gebroken zelfs, niet meer zo sterk als ik me hem herinner.

En daar is het weer. Als een soort dichte mist van verdriet en pijn daalt het over me neer. Het feit dat ik dit heb veroorzaakt. Dat mijn gezin niet alleen de klap moet verwerken dat Vlinder dood is. Alsof dat niet al erg genoeg zou zijn. Nee, ik besloot voor ik ging een bom te droppen terwijl ik wist dat die

mijn vader kapot zou maken. Een waarheid die het gezin zou verscheuren. En ik ben een lafaard die besloot om te vluchten, in plaats van er voor hen te zijn.

Ik prik nog wat koude doperwtjes aan mijn vork en wil een hap nemen, maar de vork blijft halverwege mijn gezicht hangen als ik zie wie er in beeld komt.

Josh.

Een pet diep over zijn ogen getrokken, een capuchon op, zijn blik omlaag terwijl hij zich langs microfoons en uitgestoken handen probeert te wurmen. Hij zegt niets, maar zijn lichaamstaal spreekt boekdelen. Zwijgend luister ik naar de nieuwslezeres en probeer iets van medelijden te voelen, maar het komt niet. In plaats daarvan schiet er een golf verdriet door me heen, vermengd met alles wat ik dacht achter me te hebben gelaten. Liefde. Verlies. Schuld. Woede. Verraad.

Ik zie zijn gezicht nog zo voor me toen hij vertelde dat Vlin-der dood was. Het schuldgevoel in zijn ogen. Hoe het hem verscheurde. Maar de pijn die ik voelde, maakte het onmogelijk om begrip te tonen. En ik haat het dat er toch iets in me is wat zich vastklampt aan alle momenten daarvoor. De momenten waarvoor ik weer terug zou willen gaan. De heimwee die me 's nachts wakker houdt.

Toch kan ik niet naar huis. Niet alleen omdat ik niet onder ogen wil zien wat mijn afscheidscadeau voor gevolgen heeft gehad, maar ook omdat ik me meer dan ooit realiseer dat ik los moet laten. Dat ik mezelf steeds te veel wegcijferde, andermans belang voor het mijne zette. Als ik terugga zonder te weten wie ik ben geworden, wie ik wil zijn, verlies ik mezelf opnieuw.

En ik denk niet dat ik dat kan.

Ik leg mijn vork neer en pak het glas cola op om een slokje te nemen.

Opnieuw verschijnt er een foto van Vlinder in beeld en als ik mijn ogen neersla om het maar niet te hoeven zien, zie ik het impulsieve verjaardagscadeau dat ik mezelf vanmorgen besloot te geven.

Voorzichtig strijk ik met mijn vingers over het doorzichtige folie op mijn pols, waaronder de zwarte lijnen van een kleine vlinder zichtbaar zijn. Iets wat ik altijd wilde, maar nooit durfde, omdat ik bang was dat het als afscheid zou voelen. Maar misschien is afscheid nemen niet langer iets slechts. Misschien is het nodig om eindelijk door te kunnen gaan.

Knipperend tegen de tranen besluit ik te gaan. Ik leg wat contant geld op de bar, grijp mijn tas van de grond en loop naar buiten. Op straat haal ik diep adem, maar ik ruik alleen de muffe, bedompte geur van de zoveelste grauwe stad. Met mijn lippen op elkaar geknepen begin ik te lopen, steeds harder, mijn hoofd gebogen in de hoop dat niemand me zal aanspreken. Pas in een verlaten steegje, met mijn rug tegen de muur, lukt het me weer om normaal adem te halen. Een paar tranen glippen naar buiten, ik veeg ze haastig weg. En dan, wanneer de waas voor mijn ogen langzaam optrekt, valt mijn blik op de etalage van het reisbureau aan de overkant. Een typische strandfoto. Een kustlijn. Duinen met lange groene pluimpjes. Schuimkoppen op het water. De zee.

Ik wil er niet in geloven. Weet dat het onzin is. Maar toch voelt het alsof iets, of iemand, probeert te voorkomen dat ik nog meer herinneringen verlies.

Vlinder hield van de zee. Iets wat ze deelde met mam, die opgroeide in een kustdorpje waar ze altijd met heimwee over vertelde, alsof ze daar een deel van zichzelf had achtergelaten.

De gedachten worden onderbroken door een zacht gezoem uit mijn jaszak.

Zonder te kijken weet ik wie het is. Mijn lichaam voelt het al. Het is de enige persoon die het nog niet heeft opgegeven. De enige persoon die elke dag belt, meerdere keren zelfs, hoewel ik in al die weken niet één keer heb opgenomen. Hij was de eerste die me vannacht feliciteerde, gevolgd door een stroom berichten die ik nog niet heb gelezen.

Josh.

Ik wacht tot het gezoem stopt voor ik mijn telefoon pak. Op het scherm verschijnt de foto van Josh en mij samen, genomen op Vlinders verjaardag. De foto die ik nooit heb kunnen vervangen. Snel open ik Google Maps en typ de plaats in, twijfel een moment en koop dan een kaartje vanaf de dichtstbijzijnde bushalte. Eindelijk heb ik een bestemming.

Het is tijd om mezelf te leren kennen, op de plek waar Vlin-der me ooit mee naartoe zou nemen. Misschien is dat alles wat nodig is om eindelijk los te laten.

En misschien, heel misschien, kan ik dan eindelijk aan mijn eigen leven beginnen.

2

Josh

20 augustus 2025

5:30 *Phi, ik heb het echt enorm verknald. Het spijt me verschrikkelijk. Kunnen we misschien praten?*

5:31 *Alsjeblieft? Ik snap dat je boos bent. Zou ik ook zijn. Ik vind het verschrikkelijk dat het zo gelopen is.*

5:45 *Ik zal je met rust laten. Hopelijk kun je me ooit de kans geven om het uit te leggen.*

8:03 *Phi, waar ben je? Wolf was hier net en hij maakt zich enorme zorgen. Ik heb hem verteld over Vlinder. Het kon niet anders.*

8:04 *gemiste oproep*

8:07 *Waarom neem je niet op? Alsjeblieft Phi, we moeten praten. Ik heb het echt verkloot bij je, ik weet het. Ik had je dat nooit aan mogen doen, niet mogen zwijgen, jou nooit dat gevoel mogen geven. Het spijt me... Laat me het goedmaken.*